

РЕШЕНИЕ

№ 866

гр. Благоевград, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА

при участието на секретаря Величка Н. Оркова
като разгледа докладваното от РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА Гражданско дело № 20231210101707 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на искова молба, подадена от С. И. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. *****, чрез пълномощника си адв. К. П. от АК - Благоевград против Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“, представлявана от директора С.а И.а, с адрес : гр. ****.

Ищецът твърди, че е работил при ответника по трудово правоотношение, но е бил уволнен незаконосъобразно. Сочил, че с влязло в сила решение № 908855/03.11.2020г. постановено по гр.д. № 1132/2020г. по описа на РС - Благоевград уволнението било признато за незаконно, уволнителната заповед отменена, като ищеца е възстановен на предишната си длъжност „технически сътрудник/снабдител, доставчик“ в дирекция „АФПД“ с код НКПД 43212015, а ответника е осъден да му заплати на основание чл. 255, ал.2 от КТ сумата в размер на 640.00 лева, представляваща разликата между дължимото от ответника месечно брутно трудово възнаграждение в размер на по 930.00 лева за периода от 22.06.2020г. до 22.08.2020г. и полученото от него месечно брутно трудово възнаграждение при друг работодател „****“ от 610.00 лева, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на иска – 07.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата. Ищецът твърди още, че от 22.06.2020г. до 24.08.2020г. е заемал длъжността работник товаро-разтоварна дейност в търговско дружество „****“, а в периода от 25.08.2020г. до 22.12.2020г. /крайния срок на 6 месечния срок по чл. 225, ал.1 от КТ/ не се е намирал в трудови отношение с юридически или физически лица. Ето защо ищецът претендира ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение в размер на 3700.00 лева за периода от 25.08.2020г. до 22.12.2020г., през който период е останала без работа поради незаконно уволнение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Претендират се и съдебно-деловодни разноски.

Ответникът оспорва предявения иска. Ответникът не оспорва, че с Трудов договор № 2/09.02.2007 г. на Директора на Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“ ищецът Т. е бил назначен в Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“ на длъжност: технически

изпълнител - шофьор. Не оспорва, че със Заповед № РД-09-34/16.09.2013 г. на Директора на Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“ е било прекратено трудовото му правоотношение, като са му били начислени и изплатени обезщетения на основание чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен отпуск в размер на 13 дни за 2018 г., 32 дни за 2019 г. и 15 дни за 2020 г. Не се оспорва още, че ищецът е обжалвал процесната заповед, за което било образувано гр. д № 1132/2020 година по описа на РС - Благоевград, като с влязло в сила на 17.01.2023г. съдебно решение № 908551/03.11.2020г. постановено по същото дело е признато за незаконно и отменено уволнението, а ответника е осъден да му заплати на основание чл. 225, ал. 2 от КТ сума в размер на 640.00 лева представляваща разлика между дължимото от ответника месечно брутно трудово възнаграждение в размер на по 930.00 лева за периода от 22.06.2020г. до 22.08.2020г. и полученото от ищеца месечно брутно трудово възнаграждение при друг работодател от 610.00 лева, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на иска - 07.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата. В тази връзка се посочва, че на ищеца Т. е издаден Изпълнителен лист от 08.02.2023 г. от РС - Благоевград на основание чл. 404 от ГПК във основа на влязлото в сила Решение № 908551/03.11.2020 г. постановено по гр. д. № 1132/2020 г. по описа на РС - Благоевград, като сумата по издадения изпълнителен лист е заплатена на ищеца Т. ведно с лихвите. Сочи се още, ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „технически сътрудник /снабдител, доставчик/“ в дирекция „АФПД“ с код по НКПД 43212015. Направено е възражение, че претендираното вземане от ищеца Т. за обезщетение за незаконно уволнение за периода от 25.08.2020 г. до 22.12.2020 г. е погасено по давност.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, извърши анализ на събраните доказателства и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна :

По повод подадената искова молба, предмет на разглеждане в настоящото производство е иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, който има за предмет претенция, касаеща осъждане ответникът да заплати на ищеца сумата от 3700.00 лева за периода от 25.08.2022г. до 22.12.2020г., представляваща обезщетение за оставане без работа поради признато за незаконно с влязло в сила решение № 908551/03.11.2020 г. по гр. д. № 1132/2020 г. по описа на РС-Благоевград уволнение, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 21.08.2023г., до окончателното изплащане. В Проведено на 23.11.2023г. съдебно заседание по искане на ищеца е допуснато от съда изменение на иска по отношение на неговия размер за сумата от 3771,73 лева.

Предявеният иск е допустим. Разгледан по същество искът се явява неоснователен, поради следните съображения :

В принципен план, за бъде счетена за основателна претенцията на работник или служител с посочената правна квалификация, е необходимо да се констатира кумулативната даденост на следните предпоставки : 1/ прекратяването на трудовото правоотношение от страна на работодателя да бъде незаконно; 2/ уволненото лице да е останало без работа, като релевантен е период с продължителност до шест месеца; 3/ оставането без работа да се дължи на незаконното уволнение и 4/ да са настъпили вреди за работника или служителя, чийто размер се изчислява съобразно брутното му трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец.

В настоящия случай страните признават следните права и обстоятелства :

- че ищецът е работил при ответника по трудово правоотношение, но е бил уволнен със Заповед № РД-07-73/22.06.2020 г., издадена от Директора на Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“.

- с влязло в сила решение № 908551/03.11.2020 г. по гр. д. № 1132/2020 г. по описа на РС-Благоевград уволнението било признато за незаконно, уволнителната заповед отменена,

ищеца бил възстановена на предишната му длъжност, а ответника е осъден да му заплати на основание чл. 225, ал. 2 от КТ сума в размер на 640.00 лева представляваща разлика между дължимото от ответника месечно брутно трудово възнаграждение в размер на по 930.00 лева за периода от 22.06.2020г. до 22.08.2020г. и полученото от ищеца месечно брутно трудово възнаграждение при друг работодател от 610.00 лева, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на иска - 07.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

Освен от признанието на страните, горните обстоятелства и права се установяват и от приетите писмени доказателства по делото.

Установява се още, че в периода от 22.06.2020г. до 24.08.2020г. ищецът е започнал работа по трудово правоотношение с друг работодател „****“. В подкрепа на този извод е представеното от ищцовата страна и прието като писмено доказателство по делото удостоверение изх. № 010192302071519/26.04.2023г. на ТД на НАП, гр. София, ведно със справка актуално състояние на всички трудови договори и копие от трудова книжка, в която е отбелязано, че за периода от 22.06.2020г. до 24.08.2020г. ищеца е работил по трудово правоотношение с работодател „****“, като правоотношението е прекратено на основание чл. 71, ал.1 от КТ.

Предвид изложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице всички предпоставки за уважаване на предявения от ищеца С. И. Т. иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ, тъй като се констатира, че макар същия да е останал без работа през претендирания период от 25.08.2020г. до 22.12.2020г., който период е в рамките на 6 месечния такъв по чл. 225, ал.1 от КТ от предходното уволнение, то предишния работодател, който се явява ответник в настоящото производство не дължи обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ. Обезщетението по чл. 225, ал.1 и ал. 2 от КТ е за вреди, причинени на работника/служителя от признатото незаконно уволнение. В настоящия случай ищецът Т. с постъпването си на работа по срочно трудово правоотношение при друг работодател е ограничил размера на вредите от незаконното уволнение, но не е реализирал постоянния доход, следващ се при безсрочно трудово правоотношение, обезпечаващ нормалното поемане на непосредствените нужди за съществуване. Това е така защото срокът на договора по чл. 70 КТ е за изпитване и прекратяването му не е резултат от изтичането на определен период от време, а на преценката, че работникът или служителят не е годен за изпълнява съответната работа. Следователно определеният срок по чл. 70 КТ е за проверката, а не за периода, за който се сключва договорът, поради което повторното оставане без работа в тази хипотеза няма връзка с предходното незаконно уволнение, независимо дали новото трудово правоотношение е прекратено в рамките на шестмесечния срок след незаконното уволнение. Ето защо повторното оставяне на ищеца без работа, няма връзка с незаконното уволнение, поради което няма как да се ангажира отговорността на работодателя по първото уволнение, поради което предявеният иск по чл. 344, ал.1, т.3 КТ във вр. чл. 225, ал.1 от КТ като неоснователен подлежи на отхвърляне. Във връзка с направеното възражение от ответника, че претендираното вземане е погасено по давност съдът намира, че не дължи произнасяне, доколкото прие, че иска е неоснователен.

При този изход на спора пред настоящата инстанция разноски се следват единствено на ответника, комуто следва да бъде присъдена сумата от 100.00 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание нормата на чл. 78, ал.8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Сторените разноски за възнаграждение на вещо лице и държавна такса, дължима за разглеждане на иска, по арг. от нормата на чл. 78, ал.6 ГПК следва да остана за сметка на съда.

Ръководейки се от изложените съображения, Районен съд – гр. Благоевград, Гражданско отделение, Шести състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от С. И. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес : гр. ***** против Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“, представлявана от директора С.а И.а, с адрес : гр. ***** иск, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във вр. чл. 225, ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение в размер на 3771,73 лева, за периода 25.08.2020 г. – 22.12.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното плащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА С. И. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Басейнова дирекция „Западнобеломорски район“ сумата от 100.00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Благоевград в 2-седмичен срок, считано от 07.12.2023г., която дата е била обявена от съда на страните, на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

Да се връчи, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, препис от съдебния акт на страните по делото, като в съобщението, с което се извършва връчването, изрично да се отбележи, че решението подлежи на обжалване, както е посочено в него.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____